

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 26CoCsp/93/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2217202912
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 01. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniel Ilavský
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2217202912.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Daniela Ilavského a sudcov JUDr. Kataríny Slováčekovej a Mgr. Jozefa Mačeja, v spore žalobcu: Intrum Slovakia, s.r.o., IČO: 35 831 154, adresa sídla Bratislava, Mýtna 48, zastúpeného advokátom: JUDr. Ján Šoltés, adresa sídla Bratislava, Mýtna 48, proti žalovanému: W. I., nar. XX.XX.XXXX, adresa trvalého pobytu XXX XX N. XXX, o 59,50 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti uzneseniu Okresného súdu Dunajská Streda z 10. marca 2020 č.k. 10Csp/52/2017-65, takto

rozhodol:

I. Uznesenie súdu prvej inštancie sa vo výroku II. m e n í tak, že žalobca je povinný nahradiť žalovanému trovy prvoinštančného konania v rozsahu 100% s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

II. Žalobca je povinný nahradiť žalovanému trovy odvolacieho konania v rozsahu 100% s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1.1 Uznesením súd prvej inštancie konanie zastavil (výrok I.), žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal (výrok II.) a žalobcovi vrátil zaplatený súdny poplatok vo výške 9,80 eur (výrok III.).

1.2.1 V konaní mal za preukázané, že žalobca sa žalobou z 15.2.2017 domáhal voči žalovanému o zaplatenie 59,50 eur s príslušenstvom.

1.2.2 Žalobca podaním z 5.3.2019 oznámil súdu, že žalobu zo dňa 15.2.2017 voči žalovanému berie späť v celom rozsahu, a to bez uvedenia dôvodu. V predmetnom podaní zároveň uviedol, že si proti žalovanému náhradu trov právneho zastúpenia neuplatňuje.

1.3 Vec právne posúdil ako nárok žalobcu na zastavenie konania, ak je žaloba vzatá späť celkom skôr, než začalo predbežné prejednanie sporu, podľa § 145 ods. 1 a § 146 ods. 1 veta druhá C.s.p. (zákon č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov), nárok strany sporu na náhradu trov zastaveného súdneho konania, podľa § 256 ods. 1, § 257 a § 262 ods. 1 C.s.p. a nárok žalobcu na vrátenie zaplateného súdneho poplatku v prípade zastavenia súdneho konania pre späťvzatie žaloby pred prvým pojednávaním, podľa § 11 ods. 3, 4 a ods. 6 ZoSP (zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov) a dospel k záveru, že vzhľadom ku späťvzatiu žaloby v celom rozsahu pred nariadením predbežného prejednanie sporu je potrebné konanie zastaviť a to aj bez potreby zisťovania, prípadného súhlasu/nesúhlasu žalovaného, žalobcovi vrátiť zaplatený súdny poplatok zo žaloby v rozsahu 9,80 eur, a že žalovanému nie je dôvodné priznať náhradu trov konania z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

1.4 Takéto svoje rozhodnutie v časti o trovách konania odôvodnil tým, že pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania skúmal procesnú zodpovednosť pri zastavení konania na oboch procesných

stranách. Žalobca zobral žalobu späť, a to bez uvedenia dôvodu späťvzatia, čím procesne zaviniť zastavenie konania, z ktorého dôvodu súd žalovanému ako protistrane v konaní priznal nárok na náhradu trov konania.

1.5 Preskúmaním obsahu súdneho spisu však bolo zistené, že žalovaný si neuplatnil žiadnu náhradu trov konania, pričom mu žiadne trovy konania preukázateľne nevznikli a preto súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku II. tohto uznesenia a žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal, nakoľko sú tu dané dôvody hodné osobitného zreteľa. S poukazom na vyššie citované ustanovenia C.s.p. by mal súd v tomto uznesení rozhodnúť spôsobom, že žalovaný má nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu a následne mu náhradu týchto trov samostatným rozhodnutím nepriznať. Súd však má za to, že v súlade s princípom rýchlosti a hospodárnosti konania (vyjadreným v článku 17 základných princípov C.s.p.) je v tomto prípade potrebné rozhodnúť o trovách konania žalovaného, t.j. o nároku na náhradu trov konania, ako aj o výške trov konania jedným rozhodnutím, nakoľko v prejednávanej veci by bolo nevhodné rozhodnúť najprv spôsobom, že žalovaný má nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu a následne samostatným uznesením rozhodnúť, že súd žalovanému priznáva náhradu trov konania vo výške 0,00 eur. Takýto postup by bol v rozpore s vyššie citovaným základným princípom civilných sporových konaní a nebolo ani v úmysle zákonodarcu takéto predlžovanie rozhodovania o trovách konania v obdobných prípadoch.

2.1 Uznesenie v časti rozhodnutia o trovách konania (výrok II.) napadol riadnym a včasným odvolaním žalovaný s návrhom na jeho zmenu, priznaním mu plnej náhrady trov konania, vniac súd prvej inštancie, že tento na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec aj nesprávne právne posúdil, čo malo za následok nesprávne rozhodnutie o trovách konania (§ 365 ods. 1 písm. f) a písm. h) C.s.p.).

2.2 Takéto svoje odvolanie odôvodnil tým, že z listinných dôkazov musel súd prvej inštancie nepochybne zistiť, že 28.8.2018 splnomocnil na právne zastupovanie advokátku JUDr. Evu Skačániovú, ktorá predmetné splnomocnenie predložila súdu dňa 3.9.2018 s tým, že vecné vyjadrenie k žalobe predloží do 15.9.2018. Súčasne navrhla, aby súd využil inštitút predbežného prejednávania sporu podľa § 168 C.s.p., ktoré by mohlo slúžiť na vyjasnenie predmetu sporu s možnosťou uzavretia sporu. Žalovaný sa k žalobe vecne vyjadril následne dňa 26.10.2018 cestou svojho právneho zástupcu a vo svojom vyjadrení navrhol žalobu ako nedôvodnú zamietnuť a priznať mu plnú náhradu trov konania. Je preto nesprávnym záver súdu prvej inštancie, že mu v konaní žiadne trovy nevznikli a že si ich neuplatnil.

2.3 Nesprávne je aj právne posúdenie prejednávanej veci podľa § 257 C.s.p., nakoľko súdom tvrdené skutočnosti, že žalovaný si náhradu trov konania neuplatnil a zároveň mu v konaní žiadne trovy nevznikli (ktoré skutkové závery žalovaný popiera), nie sú dôvodmi hodnými osobitného zreteľa, tak ako ich má na mysli § 257 C.s.p.. Ustanovenie § 252 C.s.p. zakotvuje systém platenia trov konania, v zmysle ktorého výdavky spojené so súdnym konaním znáša zásadne ten, komu vznikli, až následne sa rozhoduje o tom, či tieto výdavky sú trovami a o tom, kto tieto trovy nahradí. Súd rozhoduje o priznaní náhrady trov konania sám a to či už podľa pomeru úspechu v spore alebo podľa procesného zavinenia. V Civilnom sporovom poriadku bolo upustené od koncepcie "uplatňovania si nároku na náhradu trov konania".

3. Žalobca odvolací návrh nepodal a k odvolaniu žalovaného sa nevyjadril.

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 C.s.p.), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťal (§ 357 písm. m/ C.s.p.), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 C.s.p.) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f/ a h/ C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 C.s.p.) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 C.s.p.), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 C.s.p.), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolacie námietky vznesené žalovaným sú plne dôvodné.

5.1 Predmetom konania na Okresnom súde Dunajská Streda pod spisovou značkou 10Csp/52/2017 bola žaloba o uloženie povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 59,50 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,25% ročne počítaným zo sumy 59,50 eur od 20.4.2014 do zaplattenia. Súd prvej inštancie

konanie zastavil, žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal a žalobcovi vrátil zaplatený súdny poplatok vo výške 9,80 eur.

5.2 Predmetom odvolacieho konania je posúdenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie o trovách konania, teda nároku žalovaného na náhradu trov prvoinštančného ako aj odvolacieho konania, vzhľadom na zastavenie konania pre späťvzatie žaloby žalobcom (výrok II.). Nakoľko výroky I. a III. uznesenia neboli odvolaním napadnuté, neboli ani predmetom prieskumu odvolacím súdom.

6. Podľa ust. § 388 C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

7. Súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na závere, že žalovaný si neuplatnil náhradu trov konania a v konaní mu ani žiadne trovy preukázateľne nevznikli. S takýmto záverom súdu prvej inštancie sa odvolací súd nestotožňuje. Z obsahu spisu je totiž bez akýchkoľvek pochybností zrejmé (ako to namietal v odvolaní aj samotný žalovaný), že žalovaný dňa 28.8.2018 splnomocnil na jeho zastupovanie v tejto veci advokátku JUDr. Evu Skačániovú, ktorá predmetné splnomocnenie spolu s predbežným vyjadrením sa k žalobe zaslala súdu prvej inštancie dňa 3.9.2018 s tým, že súd prvej inštancie potvrdil prijatie týchto podaní dňom 4.9.2018 (tu pozri číslo listu 39 - 48). Následne právna zástupkyňa žalovaného doplnila svoje vyjadrenie sa k žalobe podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 25.10.2018, v ktorom sa vecne vyjadrila k uplatnenému nároku žalobcu, žalobu navrhla ako nedôvodnú zamietnuť a uplatnila si nárok na náhradu trov konania aj trov právneho zastúpenia v plnom rozsahu (tu pozri číslo listu 50 až 52).

8.1 Podľa § 256 ods. 1 C.s.p., ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

8.2 Podľa § 257 C.s.p., výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

8.3 Podľa § 262 ods. 1 C.s.p., o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

8.4 V tejto súvislosti odvolací súd dodáva, že každá strana znáša trovy spojené s jej účasťou v spore, kým nie je spor skončený (§ 252 C.s.p.). Ak bude rozhodnutím súdu vyslovené, ktorá strana je v práve, nadobudne táto strana nárok na náhradu trov konania, ktoré na dosiahnutie tohto rozhodnutia vynaložila. Právnym dôvodom tohto nároku je to, že strany, ktoré viedli spor konajú "na vlastné nebezpečenstvo" a nesú tak zodpovednosť za výsledok sporu. Kým povinnosť znášať trovy konania je primárnou a všeobecnou nákladovou povinnosťou, povinnosť nahradiť trovy je obmedzená na prípady, keď boli splnené určité, zákonom vymedzené okolnosti. Náhrada trov konania je nerozlučne spojená so sporovým konaním a vyplýva z jeho povahy, keď strany sporu stoja proti sebe a je namieste, aby strana, ktorá v spore so svojim nárokom zvíťazila, dostala ňou vynaložené trovy nahradené od protistrany. Úspech vo veci, ktorá je predmetom sporu, je teda okolnosťou, ktorá určuje nárok na náhradu trov. Porazenej strane takto potom zásadne vzniká povinnosť nahradiť trovy konania víťaznej strane. Zásada úspechu v spore sa premieťa v ustanovení § 255 C.s.p. ako základné kritérium priznania náhrady trov konania.

8.5 Zmyslom využitia zásady zavinenia je sankčná náhrada trov konania, ktoré by pri jeho riadnom priebehu nevznikli, uložená rozhodnutím súdu tomu, kto ich vznik zavinil. Náhrada týchto trov sa prisudzuje bez ohľadu na meritórny výsledok sporu. Pojem "procesné zavinenie" sa posudzuje výlučne z procesného hľadiska. Zásada zodpovednosti za zavinenie je inštitútom procesného práva, a preto rozhodujúcimi skutočnosťami na posúdenie tejto zodpovednosti sú tie, ktoré vznikli po začatí konania. Zavinenie však nie je možné interpretovať doslovnou jazykovou zmyslom, ale vo vzťahu príčinnej súvislosti, v ktorom príčinou je správanie sa strany sporu (teda aj jej prejav vôle spočívajúci, napríklad späťvzatie žaloby) a dôsledkom je vznik trov protistrany. Za osobu, ktorá zavinila zastavenie konania, je považovaný aj žalovaný, avšak v prípade, ak tento dlh splnil po začatí sporu a vyvolal tým u žalobcu nevyhnutnosť späťvzatia dôvodne podanej žaloby. Pokiaľ teda sporovej strane možno pričítať procesné zavinenie trov konania, ktoré by inak neboli vznikli, súd prizná ich náhradu protistrane.

8.6 Odchýlku od zásady zodpovednosti za výsledok a za zavinenie (§ 255 a § 256 C.s.p.) predstavuje ustanovenie § 257 C.s.p., zmysle ktorého súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa. Znamená to, že súd nemusí zaviazat' neúspešnú stranu sporu na náhradu trov konania, respektíve nemusí zaviazat' stranu, ktorá spôsobila vznik trov svojim zavinením, aby tieto trovy nahradila protistrane. V takomto prípade zákon vyžaduje kumulatívne splnenie dvoch podmienok, a to existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa a výnimočnosť okolností. Dôvody hodné osobitného zreteľa, ani výnimočné okolnosti zákon bližšie nešpecifikuje. Súd je povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné pri stanovení povinnosti nahradit' trovy konania výnimočne prihliadnuť. Strane, ktorá mala vo veci úspech, nemožno nepriznať náhradu trov podľa výnimočného ustanovenia len na základe všeobecného záveru hodnotiaceho dopad rozhodnutia o určitom druhu nároku. Predmetné ustanovenie slúži predovšetkým na riešenie situácie, v ktorej je nespravodlivé, aby ten, kto dôvodne bránil svoje porušené alebo ohrozené práva alebo právom chránené záujmy dostal náhradu trov, ktoré pri tejto činnosti účelne vynaložil. Predmetné ustanovenie neslúži na zmierňovanie alebo odstraňovanie majetkových rozdielov medzi stranami, prípadne sankcionovanie tej ktorej sporovej strany za jej minulé správanie sa nesúvisiace s predmetom konania (ako to vo svojej podstate uzavrel súd prvej inštancie). Medzi dôvody hodné osobitného zreteľa možno zahrnúť najmä neprimeranú tvrdosť, podiel oboch strán na vzniku a priebehu sporu, povahu a okolnosti sporu, zložitost' doposiaľ neriešenej právnej problematiky, zložitost' prípadov výkladom medzinárodnej zmluvy, osobné pomery strany sporu, nízky príjem a podobne. V prípade, že sa súd rozhodne pre jeho aplikáciu na prejednanú vec, výnimočnosť použitia tohto ustanovenia, ako aj to, v čom súd videl, že išlo o prípad hodný osobitného zreteľa, musí náležite odôvodniť. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia totiž patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, čo jednoznačne vyplýva z judikatúry ESLP. Vzhľadom na samotné znenie predmetného ustanovenia, musí ísť o celkom výnimočný prípad. Nepriznanie náhrady trov konania musí zodpovedať zvláštnym okolnostiam konkrétneho prípadu a jedným z rozhodujúcich hľadísk je aj to, aby sa takéto rozhodnutie nejavilo ako neprimeraná tvrdosť voči sporovej strane a aby neodporovalo dobrým mravom. Úvaha súdu, že ide o výnimočný prípad a či sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa musí vychádzať z posúdenia všetkých okolností konkrétnej veci.

9. V prejednávanej veci zo súdneho spisu odvolací súd zistil, že žalobca sa žalobou z 15.2.2017 domáhal voči žalovanému zaplata sumy 59,50 eur s príslušenstvom, pričom svojím podaním z 5.3.2019 svoju žalobu v celom rozsahu a to bez uvedenia dôvodu vzal späť a konanie žiadal zastaviť. Vzhľadom na účinné späťvzatie žaloby žalobcom súd konanie zastavil. V zmysle vyššie uvedeného potom príčinou zastavenia konania bol prejav žalobcu spočívajúci v späťvzati žaloby a teda procesné zavinenie za zastavenie konania, ako aj za vznik trov konania, ktoré by inak neboli vznikli bolo potrebné pričítať práve žalobcovi. Nakoľko v zmysle vyššie uvedeného tu neexistovali ani dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by bolo potrebné výnimočne náhradu trov konania žalovanému nepriznať, odvolací súd postupom podľa § 388 C.s.p. zmenil odvolaním napadnuté rozhodnutie vo výroku II. tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

10.1 Žalovaný bol v odvolacom konaní v plnom rozsahu úspešný (§ 255 ods. 1 C.s.p.) a vznikol mu voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania.

10.2 O nároku na náhradu trov sporových strán rozhodol odvolací súd podľa ustanovení § 369 ods. 1 a 2 a § 262 ods. 1 C.s.p.

10.3 O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

11. K prijatiu tohto rozhodnutia došlo pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch v znení neskorších zmien a doplnení a § 393 ods. 2 posledná veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je podľa § 421 C.s.p. prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 C.s.p.).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).